
Shri Hanumat Panchashat

श्रीहनुमत्पञ्चाशत्

Document Information

Text title : Hanumat Panchashat

File name : hanUmatpanchAshat.itx

Category : hanumaana, panchAshata

Location : doc_hanumaana

Latest update : September 3, 2023

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

September 3, 2023

sanskritdocuments.org

Shri Hanumat Panchashat

श्रीऽनूऽमऽत्पऽञ्चाऽशऽत्

(स्रग्धरा छन्द)

श्रीमान् धीमान् ङनूमानसमसमधिः कीर्तिमान् भक्तिमान् श्री-

रामे श्रीराम रामेत्यनवरतरतो नामसङ्कीर्तने यः ।

सीमातीतोऽभिरामो विलसति मङ्गिमा यस्य रोमाञ्चकारी

क्षेमस्तोमं स कामं गमयतु नमतः श्री समीरात्मजो नः ॥ १ ॥

ओमित्युक्त्वा नमोऽतस्तदनु भगवतेऽप्याञ्जनेयाय याथ

शब्दं यान्ते यतुर्ध्यां “स मङ्गिति बलं यस्य” जातं समस्य ।

छत्थं सृष्टं तमष्टादशपरिगणितैरक्षरैरक्षन्तुः

मन्त्रं सर्वेष्टसिद्ध्यै हुतवडदयितायूऽमाम्नेऽयामः ॥ २ ॥

वीरो यः केसरीति त्रिभुवनविदितस्तस्य राज्ञोऽञ्जनायां

पत्न्यां श्रीरामछेतोस्समजनि तनयो मारुतस्थौरसो यः ।

स्वादीयस्सद्यदीयैः प्रभुयरितमडो भाति कृत्यैर्विचित्रैः

सद्यो नुधादवधं कलिबलकलितं केसरिक्षेत्रजो नः ॥ ३ ॥

अत्रस्तो जातमात्रः कृलमिति कलयन् मित्रमाहर्तुं कामः

पुत्रो वायोः पुराऽयं वियति कृतस्यः पुप्लुवे यः प्लवङ्गः ।

स त्रायात् वृत्रजेत्रा तदनुकृतङ्नुर्वञ्जपातेन डिम्भः

पित्रा संस्तभ्य लोकान् वरममरगणाल्लम्बितो जृम्भितेन ॥ ४ ॥

ओकस्सन्नद्वितीयः श्रुतिषु तिसृषु यः पण्डितश्चातुरास्य-

प्रीत्या पञ्चत्वडीनस्स पवनतनयः षड्गुणस्समसमेः ।

शिष्योऽष्टाङ्गी नवव्याकरणयणमती रामभक्तः परं नः

दृश्यादायुस्सुदीर्घं दशलपनरिपुर्भाग्यमारोग्यभोग्यम् ॥ ५ ॥

सुग्रीवेषालोक्याञ्जभयचकितेनात्मना पञ्चमेन

तूष्णीभाषासनेद्धौ विपिनमुपगतौ रामरामानुजौ तौ ।

शङ्कृतङ्कुकुलेन प्रणिधिरिव तयोरन्तिकं प्रेषितो यः

शङ्कातङ्गापनोदं कलयतु कुशलो भिक्षुवेषो लनूमान् ॥ ६ ॥

गत्वा सौमित्रिरामावथ विपिनपथं तौ कथं वा किमर्थं

आयातावित्यनेकेरथमभरगिरा मध्यमेन स्वरेण ।

सम्यङ् शब्दप्रयोगोश्चरणाविधियुतेनाद्भुतं याविलम्बं

प्रश्नैः पृष्टैः प्रतुष्टं रघुपतिमतनोद्गाग्मितां यस्स दत्ताम् ॥ ७ ॥

कञ्जाक्षौ रञ्जयन्तौ वनभुवमभितो मञ्जुतां व्यञ्जयन्तौ

सञ्जानन् देवतुल्यौ रघुकुलतिलकौ प्राञ्जलिः प्राञ्जलोक्तिः ।

युञ्जानस्तेन मैत्री व्यधित रविसुतेनाञ्जसा सञ्जयाय

युञ्जन् सञ्जयातां नस्सालृष्टयसुलृष्टो रञ्जनायाञ्जनेयः ॥ ८ ॥

वाली कालस्य यातो वशमिति मलतो नैव शोकस्य कालः

पुत्रो राज्येऽभिषेय्यस्तव ञटिति ततो मा चिरं राज्ञि रोटीः ।

ताराम्भेवं वयोभिर्मुद्गमधुरपटैस्सान्त्वयामास योऽसौ

कर्तव्यं द्युभमध्ये कपिरिड कृपया तारयेत् कारयन्नः ॥ ९ ॥

वर्षान्ते वानराणां दिशि दिशि पृतनां मैथिलीमार्गणार्थं

मर्षी स्याः प्रेषयेत्यथ समयमिमं रामचन्द्रेण कृत्वा ।

७र्षी विस्मृत्य भोगे लगति रविज छत्यस्य बुद्धिं स्मलन्तीं

कर्षन् सायिव्यकारी कलयतु लनूमान् नस्स मोलव्यपोलम् ॥ १० ॥

विशेषां शेवधिरस्सन् दशवदनवधं कर्तुमत्रावतीर्णः

विश्वासं वायुपुत्रे नयविनयवति प्राप्य रामोऽङ्गुलीयम् ।

विश्वासाय प्रियायाः रविसुतवयसा सोऽर्पयामास यस्मिन्

निश्चासो निर्गमिष्यत्यपि भवतु स नः कश्चानाश्चासलेतुः ॥ ११ ॥

सीतान्वेषाय विष्टान् बिलमथ तिमिरेणावृतं विन्ध्यशैले

सीतान्निष्कान्त्यशक्तान् सद्यमनुयरांस्तारयिष्यन् गुडयाः ।

सूनूर्वायोर्वयोभिर्मयदृष्टितुसर्षी सूनूर्तैर्योऽन्वनेषीत्

जातेभ्यस्सङ्कटेभ्यो भवतु स भगवान् यायितो मोचनाय ॥ १२ ॥

सुग्रीवाज्ञा विरोधं कलयतियुवराज्यङ्गदे वालिपुत्रे

तेनानीडे कवीनां सपदि विचलिते यस्स्वयं वायुपुत्रः ।

साम्ना भेदेन रामानुजविशिष्यभिया भेदयित्वाथ धर्म्यं

कर्तव्येऽयूयुदत्तन् दिशतु स लनूमान् नैपुणं राजतन्त्रे ॥ १३ ॥

तुङ्गं माडेन्द्रशृङ्गं धनवनशिशिरं धातुभिर्नेकरङ्गं
 त्वङ्गत्पादाभिधातैः श्रसितमिव दधन्निष्पतद्भिर्भुजङ्गैः ।
 भङ्गाद् ग्रावणं क्षरद्भिर्वमदिव रुधिरं धातुरागैर्विधाय
 पिङ्गाक्षो जृम्भमाणो जलनिधितरणे तारणं नस्तनोतु ॥ १४ ॥
 ध्यात्वा श्रीरामपादौ क्षणमयलवदास्थाय माडेन्द्रमौलौ
 बद्ध्वा रामाङ्गुलीयं दृढमथ वसने प्रस्थितो वायुसूनुः ।
 पारावारस्य पारं परमुरुतरसा यातुकामस्सकामं
 पारावारस्य पारं गमयतु नमतो धीरसंसारनाम्नः ॥ १५ ॥
 आद्रेस्तद्रूपधारी गगनमुपगतोऽन्नाय तीर्त्वा समुद्रं
 क्षुद्राकारः प्रविष्टो दशमुष्णगरीं रौद्ररक्षःप्रतिष्ठम् ।
 निद्राढीनां निरन्नां पतिविरलकुशां रामभद्रस्य पत्नीं
 मुद्रादानप्रतीतामतनुत लुनुमान् यस्स भद्राणि दृश्यात् ॥ १६ ॥
 गत्योत्पत्यातिवर्त्य स्वपितरमपि यरद् व्योम्नि वायोरपत्यं
 प्रीत्या दृष्टं प्लवङ्गैर्जलनिधितरणे यारणैश्च प्रणत्या ।
 भीत्या दैत्यैर्विनीत्या सुरवरनिवर्तैर्गोमिश्च प्रसत्या
 स्तुत्या तत्रः प्रसन्नं कुमिषगविषयं शातयेद्भ्रातरोगम् ॥ १७ ॥
 तातस्याथाधमर्णं गिरिवरमुरसाऽऽडत्य मैनाकमब्धौ
 छायाग्राडेण विद्धं पथि स विदधतीं सिडिकां सूदयित्वा ।
 नागानां प्रीणयित्वा सविनति सुरसां मातरं वातजातः
 पारं वातोऽन्तरायान् पथि स निपतितानन्तरा लुन्तु नन्तुः ॥ १८ ॥
 पुत्रो वायोरमित्रो मम तनयमयं पीडयामास राहुं
 तत्राकाशे जिघृक्षुः इलमिति तरणिं जातमात्रः प्लवङ्गः ।
 सत्रासो येन पुत्रो मम कृतं धिति तां सिडिकां स्व जिघांसुं
 यित्रेणैव क्रमेणक्षपयत स तथाऽस्मद्विपक्षं क्षिणोतु ॥ १९ ॥
 लङ्कासंरक्षिणी सा रजनिचरपतेः राजधान्येव मूर्ता-
 मूर्च्छाकारिप्रहारं कमपि वितरता निर्जिता येन सद्यः ।
 लङ्कामासन्ननाशां हलितमभिहितं ब्रह्मणो प्राड यस्मै
 भञ्जत् प्राभञ्जनिर्नः सकलमविकलं विद्विषां दुर्गवर्गम् ॥ २० ॥
 रामां रामस्य शिवन्निशियरनगरेसन्नस्सन्न गत्वा
 वामास्ता रावणेन प्रसभमपहृताः स्थापितश्चावरोधे ।

श्यामायामे तृतीये विगलितवसनाः कामिनीरथवेक्ष्य

कामं कामस्य नायाद्दशमनिलसुतो नस्स पायादपायात् ॥ २१ ॥

युद्धे कुद्धेन जित्वा बलजितमथ तं रावणेनापलृत्त्य

अध्वानीतावस्त्रास्सुरपुरवनिता वीक्ष्य शुद्धान्तरङ्गे ।

अध्वा शुद्धान्तरङ्गः क एल स भवितान्यत्र गाङ्गेयभीष्मात्

बुद्धिश्रेष्ठाञ्जनेयादृत कथित एति त्रायतां वायुपुत्रः ॥ २२ ॥

डीना रामेण सीतामुपवसनकृशां शिंशपावृक्षमूले

दीनां वीक्ष्यैकवेर्णीं मलिनपटधरां तर्जितां राक्षसीभिः ।

लीनः पार्श्वेषु रामं प्रभुमथ मनसा तं प्रशंसन् जगाम

यो नः श्रीतत्त्ववेत्ता प्रदिशतु परमं तस्य तत्त्वस्य बोधम् ॥ २३ ॥

मासौ द्वावेव कृत्वा समयमपगते रावणे तर्जयित्वा

त्रासं याऽऽसाद्य वेणुद्वयथनकरणतो मैथिली मर्तुकामा ।

प्राणे प्रत्यायिताऽभूत् प्रभुचरितमथोद्गीय वायोस्सुतेन

प्रीतिस्कीतः कपिस्स प्रणिपतनपरात् प्रीणयन् प्राणयेत्रः ॥ २४ ॥

राक्षस्या स्वप्रदृष्टं रघुपतिविजयं वर्णयन्त्या प्रसन्ना

ताभिर्नोक्ताऽपि सीता भव शरणमिडेत्यास तासां तथा सा ।

अव्याजेनानुकम्पामप्यरणपरेऽप्यादधानामतोऽम्भां

व्याजापेक्षं स जानन् प्रभुमतिशयितां पातु नः पावमानिः ॥ २५ ॥

रामस्सौमित्रिणा ये परमथ विरडात् क्व क्व यातश्च किं किं

यङ्के सुग्रीवसभ्यं कथमगमदिति ब्रूहि सर्वं कपे त्वम् ।

अवेवं भूयश्च भूयो जनकतनयया योधमानेन येन

संश्राव्याऽऽश्वासिताऽभूदनयमपनयत्वाञ्जनेयस्स्वयं नः ॥ २६ ॥

मत्तुल्या मद्दिशिष्टा अपि बहुकपयः सन्ति सैन्ये कपीनां

मत्तो न्यूनो न कश्चित्तव पतिरिड तै रावणं जेष्यतीति ।

प्रोथ्य प्रत्यायधिष्यन्निव य रिपुबलं तत्समक्षं लनिष्यन्

रक्षोऽशीतिं तमक्षं सखिवसुतगणं योऽवधीत् सोऽवतान्नः ॥ २७ ॥

अक्षं रुक्षं समक्षं क्षतिकरविशिभान् लक्षयित्वा क्षिपन्तं

वक्षस्यक्षणेः क्षणाय क्षयमयमनयन् सक्षमस्स क्षमोऽपि ।

रक्षो दक्षं विपक्षक्षपण एदमुपेक्ष्यं न डीत्यक्षिणोद्यः

क्षिप्रं क्षिभ्वान्तरिक्षात् क्षितिमधि लनुमान् विक्षताद्रक्षतान्तः ॥ २८ ॥

धृष्टन् ब्रह्मास्त्रबन्धं त्रुटयितुमधुना रावणोः पारयामि
 गच्छन्नेवागतोऽहं किमपि तव छितं रावणं व्याजिहीर्षुः ।
 स्वच्छन्दं स्वच्छमेवं तमयमभिदधत् पुच्छपीठाधिपुढः
 पुच्छनेच्छाविहारः प्रहरतु लनुमान् क्षात्रवान् शात्रवात्रः ॥ २८ ॥
 वाले तैलेन सिक्ते पियुतटवलिते दीपिते यातुधाने
 ज्वालामालाकुलोऽग्निर्न जनकसुतया शापितो यं तताप ।
 लङ्कायां राक्षसेन्द्रानुजगृह्णरहितं येन दग्धं समस्तं
 दिग्धां स्निग्धो विदग्धः पवनज एह नो ज्ञानदुग्धेन मुग्धान् ॥ ३० ॥
 लङ्कां लाङ्गूलदग्धां निश्चियररुदितैराकुलामाकलय्य
 प्रत्यावृत्त्याम्बुराशेस्ततमधि लनुमान् वानराणामनीकम् ।
 निष्पन्दं जातकौतूहलमवहितधि श्रावयामास सर्वा
 आमूलात् स्वां कथां यः प्रदिशतु स कथाकारपारीणतां नः ॥ ३१ ॥
 दृष्टा सीतेति सा त्वामिदमवददिति श्रोत्रपीयूषमुक्त्वा
 रामात् सर्वस्वभूतं रघुकुलतिलकाद्यः पश्चिद्गमाप ।
 विद्वान्तं यं समर्थं कपिमतिमुदिता मैथिली प्राज्ञभूये
 शृण्वन् रामायणं यो विचरति भुवनेऽद्यापि स त्रायतां नः ॥ ३२ ॥
 यः शत्रोः रावणस्य स्वयमयमनुजोऽदेशकालागतोऽत्र
 निग्राह्यो ग्राह्यतां न प्रजति कथमपीतीतरेषुश्रित्सु ।
 धर्मात्मा देशकालागत इति वचनेर्लुप्तमदृभिर्यं उच्ये
 श्रितं रामस्य जानन्नवतु स लनुमान् धर्मवित् कर्मभिर्नः ॥ ३३ ॥
 कैलासं कम्पयित्वा वरमथ तपसा शम्भुमाराध्य लब्ध्वा
 भम्भोलिं जम्भशत्रोः शलभमिव न यो लक्षते वक्षसि स्म ।
 मुष्टिं तस्य प्रपात्योरसि दशशिरसस्तेन सद्योऽपनुधात्
 साधु त्वं श्वाघनीयो रिपुरिति कथितो मारुतिर्भूरुतां नः ॥ ३४ ॥
 सानीकं जानकीशं रणभुवि पतितं मेघनादास्त्रविद्धं
 ग्लानिं भूयो भजन्तं पतितमवरजं वीक्ष्य सञ्जुवयिष्यन् ।
 योनिं दिव्यौषधीनां छिमगिरिशिष्यं यस्स आनीतवान्नो
 छानिं दार्त्रीं निहन्यात् तनुरुजमगदङ्कारभूतो लनुमान् ॥ ३५ ॥
 वैकुण्ठे शेषनामा भुजगपस्विदुः श्रीपतेर्धूर्वलो यो

जतो रामावतारे दशरथतनयः प्राप्य रामानुजत्वम् ।
धृत्वा शक्त्याऽऽडतं तं युधि दशशिरसा द्रुवं धूर्वडत्वं
व्यानग्यो वायुसूनूर्लघुमिड वडताल्लीलयाऽस्मद्दुरं सः ॥ ३६ ॥

जम्भारातेर्विजेतुः बलमथ विदलन् रक्षसां दम्भमेता
डिम्भो वायोर्युधायां विधृतरघुवरो यो निकुम्भस्य उन्ता ।
अम्भोधिं लङ्घयित्त्वौषधिमुपनमयन् जम्भयां स्वान् बभूव
शम्भोरेवावतारोऽयमिति निगदितस्तम्भयेत् सम्भ्रमं नः ॥ ३७ ॥

मायासीतां समक्षं मघवजिदसिना दारितां मारिताञ्च
पुत्रो निध्याय वायोरेथ रघुपतये द्रुभमाभ्यातुकामः ।
यो गच्छन् राक्षसेन्द्रावरजवयनतो वञ्चितं स्वं व्यजानात्
मायाव्यालीं स धुन्वन् स्वयमपनयताज्जायमानं त्रयं नः ॥ ३८ ॥

मैथिल्याः विप्रलम्भे रविसुतवयसा प्रेषयामास रामो
दूतं वातस्य जातं स जनकतनयां ज्ञातुमम्भोधिपारम् ।
व्यापाधायोधने तं दशवदनमथ प्रेषयन्नाशु वार्ता
देव्यै दूतं दधे यं वितरतु नमतामार्तिउन्त्रीं स वार्ताम् ॥ ३९ ॥

संसेव्याशोकवन्यां रघुपतिदयितां कूरवाग्राक्षसीनां
संडारं यश्चिर्षुस्सदयमभिहितस्सेविकास्स्वाम्यधीनाः ।
संरक्षन्त्यस्तदाज्ञामदधत यदिति तत् कोऽपराधोऽत्र तासां
संडार्यां नेति देव्या कलयतु स दयां नन्तुषु क्षान्तमन्तुः ॥ ४० ॥

आदिष्टो राघवेण प्रभुमपि जटिलं स्थण्डिले संविशन्तं
नन्दिग्रामे निविष्टं भरतमभिगतो जयेष्ठभक्तौ सुनिष्ठम् ।
दृष्ट्वा शत्रुघ्नजुष्टं रघुपतिपदवीदत्तदृष्टिं स भक्त-
श्रेष्ठ मेने मनीषी जनयतु विनयं मारुतिर्मानसे नः ॥ ४१ ॥

नाथस्याथाभिषेके नयनसरसिजस्यादितानन्दवाष्पं
जानाना जानकी यं पतिमतिमतनोद्धारदानेन धन्यम् ।
नित्यं सौमित्रिणीतासहितरघुवरं वन्दमानो लूनूमान्
वश्यो दिश्यादवश्यं दिशमथ विदिशं व्यश्रुवानं यशो नः ॥ ४२ ॥

मोक्षं नाथप्रसादात् करगतमति यो व्याक्षिपंस्तस्य गाथां
गायन् शृण्वंस्तदीयं चरितमयमवन्नापदस्तस्य भक्तान् ।
तत्त्वं सत्त्वे स्थितेभ्यः परमभूपदिशन् सञ्चरन् सम्प्रसध

सद्यश्शोकं स नुधात् सदयमनिलभूरध लोकस्य सर्वम् ॥ ४३ ॥

येन स्पर्धां दधानस्स्वयमनिलभुवा नारदो भक्तिगाने

गानैर्यस्य स्वकीयां द्रवदुपलपुठे भञ्जितां वीक्ष्य वीणाम् ।

गाने नूनं लनूमान् प्रथमं धिति वदन् लञ्जितस्तञ्जितोऽभूत्

मानातीतं नतेभ्यो न धल स तनुतां गानविज्ञानदानम् ॥ ४४ ॥

रामं स्कन्धाधिदुठं समरभुवियथारोद्धलन् वर्षाणा यो

रामं सङ्कीर्तयन् यो विडरति सततं तं वलत्रेव वाया ।

रामं ध्यायन् लनूमान् वियरति परितस्तं वलन् मानसेन

यातः पायादपायाद्रघुपतिमयतां कायवाज्मानसैर्नः ॥ ४५ ॥

कृष्णं विष्णुं स ज्ञानत्रपि परपुरुषं राघवान्यावतारं

रामाकारे दिदृक्षुः पुनरपि पुरतो मारुतिस्तेन युद्धान् ।

विभ्राणो राघवस्याकृतिमथ पतितः पादयोस्तस्य दास्यं

स्पष्टं व्यायष्ट यस्स्वं प्रदिशतु भगवान् भक्तियोगं परं नः ॥ ४६ ॥

पुष्यं सौगन्धिकार्ण्यं छिमगिरिविपिने कृष्णया प्रार्थितं यत्

भ्रात्रे भीमाय तस्मै तदवययकृतेः काम्यया भ्राभ्यते प्राङ् ।

सन्देश्यानुग्रहं यो व्यतरदपलरन् स्कन्धयोरस्य गन्धं

गन्धं संसारबन्धप्रदमपलरताद् गन्धवालात्मजो नः ॥ ४७ ॥

पार्थादन्यत्र दिव्यां दृशमधिगमितात् सञ्जयाद्वा प्रभुङ्घात्

पार्थस्य स्यन्तनात्रे कपिकुलतिलकान्मारुतेर्वा ध्वजस्थात् ।

सार्थां श्रोतुं छि गीतां परमपुरुषतो निःसृतां कः समर्थः

सोऽर्थं गीतोपदिष्टं कपिरुपदिशतादस्मदुञ्जुवनार्थम् ॥ ४८ ॥

मध्ये सिन्धोर्भवाब्धेरिव पुरुषतनावत्र लङ्काप्यपुर्यां

सीतेवाप्य द्विपञ्चेन्द्रिययुतमनसाऽत्मा दशास्येन बन्धम् ।

आयायादिव नन्दत्यनिलभुव धवाकल्यं नाथस्य वार्तां

धत्यध्यात्मीयरामायणमधि मछितो मारुतिस्ताद् गुरुर्नः ॥ ४९ ॥

लोकेऽद्यालोकलीने सपदि कलियुगे संस्कृते लुप्यमाने

लोको रामायणं तत् पठतु कथमिति प्राप्य चिन्तां परां ताम् ।

छिन्दीरामायणं यः कविवरतुलसीदासतो भक्तिभावैः

पूर्णां तूर्णं प्राणाय्य व्यवृणुत सनृणां मारुतिश्चारुशीलः ॥ ५० ॥

क्यादानां विभाव्यं पुरवरमभिल उव्यवाडेन दग्धा

द्वेयास्संसेव्य नव्याम्भुजसदृशपदं सेव्यमाश्राव्य भूयः ।

अभ्यर्णो वर्णधिष्यंस्तदथ रघुपतेः तीर्णवन्नर्णवं भोः

तूर्णं कर्णवतीर्णं कुरु सुत मरुतस्तोत्रमुद्गीर्णमेतत् ॥ ५१ ॥

उत्रं वा शान्तमूर्तिं दशमुपनगरे विष्टमङ्गुष्ठमात्रं

अत्रे सौमित्रिसीतासङ्घितरघुपतेः तूर्णकर्णवतीर्णम् । (प्रश्रयेणोपविष्टम् ।)

व्यग्रा निध्याय सद्यो निजलृष्टि भुङ्घा सिद्धिमासेदिवंसः

सुग्राह्यां पावमानेरिति ङि नुतिमिमादरेण्णाददीरन् ॥ ५२ ॥

येतां पञ्चाशतं यः पठति उनुमतः प्रश्रितो या शृणोति

भक्त्या तात्पर्यमस्य प्रवचनविधिना श्रावयत्यन्यभक्तान् ।

तदृष्ट्या कुष्ठयक्ष्मोदरलुदयशिरःकर्कटादीन् स रोगान्

उल्लङ्घ्योल्लाघभूतस्सुभमनुभविता शश्वदुल्लासशीलः ॥ ५३ ॥

प्रत्नं रत्नाकरस्य प्रथितमपि यशो द्रुस्तरत्वे निरस्य

यत्त्रैयं प्रणीतैरभवदवसितो रामसीतावियोगः ।

रत्नं रामायणाप्यस्त्रज इति कविभिर्मारुतेः कीर्तितस्य

यत्नस्तस्यार्थने नः क्षणमपि विडितो नित्यकल्याणहेतुः ॥ ५४ ॥

श्रीरामो विश्वसर्गस्थितिविलयकरो यः परब्रह्मभूतः

भूलोकैऽन्नावतीर्णो दशलपनविलोपाय मायामनुष्यः ।

यत्के सन्दर्शया नः शुभयशितमिषेणैकमादर्शमार्गं

स्तोत्रं दासस्य तस्योदितमनिलभुवस्तन्मुटे तत्सवेदम् ॥ ५५ ॥

सुन्दरराजश्रितं सुन्दरकाण्डाधिनायकस्तोत्रम् ।

सुन्दरमेतत् पठिता नन्दति मुक्तः पुमान् रोगात् ॥ ५६ ॥

इति श्रीसुन्दरराजकृता श्रीऽनूतपञ्चाशत् समामा ॥

(रोगदुःखनाशक श्रीऽनूतपञ्चाशत्)

कवि- श्री सुन्दरराजः ।

माता- श्रीमती वञ्जुवल्ली ।

पिता आशुकविसार्वभौम विल्लूर श्रीनिवासराघवाचार्य स्वामी

जन्म तिथि-१३-९-१९३६, जन्मस्थान-तञ्जावूर जनपदान्तर्गत देवनाथविलास ग्राम

शिक्षा-एम.ए. (रसायन शास्त्र), आठ.ए.एस (ओडिशां प्रासावकाशः)

(स्रग्धरा छन्द)

स्रग्धरा भ्रौ भ्रौ यौ य् त्रिःसप्तकाः (पिङ्गल छन्द शास्त्र, ७/२५)

यस्य पादौ भगाव-रगाव-भगाव-नगावस्रयश्च यगावाः

(ऽऽऽ, ऽ ॥ अ, ऽ ॥ , ॥ १, ॥ अऽ, ॥ अऽ, ॥ अऽ) ।

सप्तसु, सप्तसु, सप्तसु य यतिः । (ऽ - गुरु, १ - लघु)

भगाव रगाव भगाव नगाव यगाव यगाव यगाव

(ऽऽऽ) (ऽ ॥ अ) (ऽ ॥) (॥ १) (॥ अऽ) (॥ अऽ) (॥ अऽ)

(स्रग्धरा छन्द लक्षणश्लोकः)

रेभा-भूः शूभ्र-न्त(७)धृति-उसित-शर(७)श्चन्द्रिकाया-रुमूर्ति(७)-

मार्धन्मा-तङ्गली-वा(७)गति-रतिवि-पुला(७)भो-गतुङ्ग-स्तनी या(७) ।

रम्भास्त-म्भोपमो-रु(७)रवि-मलिन-धन(७)स्नि-ग्धमि-ल्लडस्ता(७)

बिम्बोष्ठी रक्तक-एठी(७)दिश-तु रति-सुभं(७)स्र-ग्धरा सु-न्दरीयम्(७) ॥

Shri Hanumat Panchashat

pdf was typeset on September 3, 2023

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

